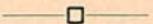


Меченцето на война.

(Разказва единъ офицеръ).



— Да, започналъ да разказва ранениятъ офицеръ,—славни и чудни сѫ нашите войници!... Въ сраженията се биятъ като лъвове, а утихнели боятъ, като дѣца се забавляватъ. Послѣ сѫ и много милостиви къмъ плѣненитѣ . . . „Какъ така, — говорятъ нашиятѣ войници, — ами плѣнниците и тѣ сѫ хора и на тѣхъ трѣбва да помогаме . . .“.

Щомъ се прѣкрати боятъ и войниците си отдѣхнатъ; прѣзъ това врѣме всичко лошо забравятъ. Радостта започва да влиза въ тѣхната душа... Ето що видѣхъ съ своите очи . . .

Слѣдъ една ужасна битка ние прогонихме нѣмцитѣ отъ единъ градъ . . . Като напуштали града, тѣ го ограбили, разбили много кръчми и магазини.

Нѣкои наши войници отишле да разгледатъ града. Тѣ влѣзли въ единъ разрушенъ магазинъ и видѣли разхвърлени много кукли и разни играчки.

Всѣки войникъ взелъ по една играчка: кукла, паякъ, жаба, зайче, меченце и маймунка. Започнали да играятъ съ тѣхъ, като едни свирѣли, а други биели тѣпанчета . . .

Изминаха се два дни. Ние лежимъ въ окопите и стрѣляме на неприяителя. Куршумите пищятъ между насъ и ние си скриваме главата... До менъ лежи младъ войникъ и слушамъ, че говори:

— Не се страхувай, ти си нашъ! . . . Ние нѣма да те дадемъ въ плѣнъ! . . .